

ПОНОВО САМ СЕ ОСЕТИЛА МЛАДОМ

Мислила сам да никада нећу да се вратим.

Да ћу ово место сачувати у неком кутку успомена. И да ћу му дозволити да ме посети понекад, неких зимских вечери, када пахуље почну тихо да промичу и када сета закуца на врата. Мислила сам да ћу се тада, можда, осећати мање усамљено, ако из оног кутка извучем топле летње дане.

Преварила сам се. Пахуље са собом нису доносиле сету. Уживала сам да их из топле собе гледам како, као лептирићи, играју своју игру око уличних светиљки. Ипак јесам, мало сам се осећала усамљено.

Испраћала сам зиме, дочекивала лета (много њих, ко би их бројао?), али се нисам враћала. Не у ово место... И нисам дозвољавала успоменама да излазе из оног кутка. Иако су биле драге, најдраже... Знала сам да ће ме болети.

А ипак, вратила сам се. Прошлога лета. Морала сам... Неки глас ме је позивао да дођем. Бар још једном...

И поново су моје ноге корачале познатим улицама и грејале се у топлом песку, поново мој поглед препознавао камене куће и цветно шаренило, поново су се сва чула будила, осећајући чежњу.

Срце је заиграло када је препознало радњу у којој смо куповали сувенире. После толико година остала је иста.

Ушла сам у кафић на плажи. Личио је на "наш". И сто за који сам села, био је сличан "нашем".

Зажмурила сам... И одједном, поново сам се осетила младом.

А само ми је лахор помиловао лице. Само су замирисали борови. Само је море захучало. Само је талас послао пар капи на моју косу и на моје усне. Само сам осетила укус соли. Само је чоколада тако добро "легла" уз ову кафу.

Можда је то било због песме чија је мелодија, као најнежнији талас, клизила ка мени и пробудила успавано сећање на наше дане.